



# ДНЕВНИКЪ НА ПАТИМАНА ДАНА

## ИЗНЕНАДА

Читатели драги, не ми се сърдите, че ви позабравихъ. Моля, извинете, че бѣхъ спрѣла малко да си отбелязвамъ веселитѣ случки въ нашата дружина. Доста време мина, та се поотучихъ дори и да пиша. Но отъ днесъ нататѣкъ пакъ перото хващамъ. Почвамъ по-редовно дневникъ да си драща. Съ една изненада днеска ще захвана.

Кокошка си има баба ми Йордана — пѣстра и красива. Нека ни е жива! Пѣкъ бѣше нослива за приказъ и чудо. Но въ последно време престана да носи. И баба започна да си помърморва често подъ носа си:

— Десетъ яйца снесе и вече престана. Трѣбва да я сготвимъ. Защо да я храня. Ще си купимъ други по-младички ярки. Тѣ яйца ще снасятъ и ще бждатъ вѣрни пѣтлови другарки.

Дочухъ що говори баба ми

Йордана и за пѣстрокрилка жалничко ми стана.

— Ще я спася, — рекохъ и тогчасъ се сътихъ що трѣбва да сторя.

Отидохъ при баба. Тя метѣше двора. Подехъ разговора:

— Ти знаешъ ли, бабо, какъ умно постѣпватъ по-умнитѣ хора, когато желаятъ да имъ снасятъ често младитѣ кокошки?

— Какъ тѣй да не зная! Баба си ще учишъ! Ти, дето опитвашъ леща на похлупка! Кокошкитѣ хранятъ съ яйчена черупка. Стриватъ я на ситно. Смѣсватъ я въ храната. Ала на Пѣструша това не помага. Баба ти ѝ вече десетъ пѣти слага!

— Ехъ зная те, бабо, че не ядешъ вече на похлупка леща. Зная, че си умна, опитна и вѣща. Но не ще изгубишъ, ако те поучи и твоего малко и палаво внуче. Тоя умъ ми даде баба Цоцолана. Съ нейната